

осподинъ Жабчо Кекеранчо.

Цѣла зима Жабчо Кекеранчо спа дълбокъ сънь, заровенъ дълбоко въ тията на нашата рѣка.

Една сутринъ той съти, че нѣкакъ му е станало топличко. Поразшава крака, наду голѣмитѣ си очи, наостри уши:

— Ква! Ква! Ставайте всички, мили братя и сестрици! Събуждайте се прѣкрасни пѣвици!... викаше единъ грѣмливъ жаби-гласъ отъ брѣга. Това бѣ ранобудниятъ чичо Кваканчо.

— Навѣрно пролѣтъ е дошла, си помисли и нашиятъ приятелъ Жабчо Кекеранчо и като сбрасили, изплува надъ водата и ококори очи... Да, пролѣтъ е! Каква мила топлинка, каква сладка грѣйка!

Слѣдъ една-две минути Жабчо бѣше вече на брѣга. „О, о, каква зелена трѣвица! Какви красиви пѣстри цвѣтя!“ Жабчо-Кекеранчо откъсна нѣколко трѣвици и си ги запаса като копринени панделки около тѣлото. Бодна си и отъ хубавитѣ, ранобудни крайрѣчни цвѣтя... Земѣ една прѣчка, вмѣсто бастонъ, въ ржка и трѣгна на ловъ за мравки, паяци, мухи и лигави червейчета...

Слѣдъ 5 дена се пробудиха всички жаби и жабоци. Рѣчниятъ брѣгъ кѣнтѣше отъ тѣхнитѣ

